

ODVJETNIČKO DRUŠTVO HAJD & ŠVALJEK KREŠIĆ j.t.d.

— Trnjanska cesta 67, 10000 Zagreb, Hrvatska — Tel: +385 01/ 5810 113 — E-mail: ured@od-hsk.hr — OIB: 89288325208 — IBAN: HR3623600001102770218 —

Zagreb, 12. veljače 2025.

**TRGOVAČKI SUD U
S P L I T U
Sukoišanska 6
21000 SPLIT**

Na posl. br.: St-116/23

Razlučni vjerovnik: ARGAT d.o.o., Stari Grad, Trajektno pristanište 1, OIB 30641468569

Stečajni dužnik: GEODATA d.o.o., Split, Kopilica 62, OIB 42268608259

ODGOVOR NA ŽALBU

razlučnog i stečajnog vjerovnika

elektronički
5 priloga

I. Razlučni i stečajni vjerovnik ARGAT d.o.o. (dalje u tekstu: Vjerovnik) u predmetu pod gornjim brojem podnosi odgovor na žalbu stečajnih vjerovnika Martine Baučić i ROZA PROJEKT j.d.o.o. (dalje u tekstu: Žalitelji), koju su isti uložili protiv rješenja naslovnog Suda od dana 13.12.2024. godine (dalje u tekstu: Rješenje), kojim rješenjem je odbijen kao neosnovan zahtjev Žalitelja da se ukine odluka skupštine vjerovnika donesena dana 06.12.2024. godine, a koja odluka glasi, cit.: „Daje se suglasnost stečajnom upravitelju da s vjerovnikom, vezano uz parnični postupak koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Splitu, pod poslovnim brojem P-228/2022, sklopi nagodbu kojom će stečajni upravitelj priznati te će se utvrditi osnovanom osporavana tražbina vjerovnika po osnovi glavnice u iznosu od 53.528,00 EUR, kao tražbina II. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku koji se nad stečajnim dužnikom vodi pod poslovnim brojem St-116/2023, uz uvjet da vjerovnik odustane od potraživanja preostalog dijela osporavanog dijela tražbine po osnovi zakonskih zatezних kamata u iznosu od 71.036,14 EUR i troškova parničnog postupka u iznosu od 117.539,82 EUR-a, kao i svih drugih troškova po navedenoj osnovi.“.

Vjerovnik ističe kako su svi navodi Žalitelja u potpunosti neosnovani i paušalni te se u odnosu na iste očituje kako slijedi.

Odvjetnici:

— **Aleksander Haid**
Mob: +385 98 703 325
E-mail: aleksander.haid@od-hsk.hr

— **Tea Švaljek Krešić**
Mob: +385 98 201 510
E-mail: tea.svaljek-kresic@od-hsk.hr

II. U odnosu na navod, cit.: „...iz obrazloženja prvostupanjskog rješenja da iz odluke VTSRH br. Pž-5140/2021...ne proizlazi da taj sud nije zauzeo stav kako tužitelj ne bi imao pravo na naknadu štete...je potpuno proizvoljno i nema uporišta u tamošnjoj drugostupanjskoj odluci“.

Vjerovnik ističe da je prethodno cit. navod o tome da bi utvrđenja Suda bila proizvoljna i da nemaju uporišta u drugostupanjskoj odluci, u potpunosti neosnovan. Naime, iz predmetne drugostupanjske odluke (obrazloženja rješenja Visokog trgovačkog suda RH br. Pž-5140/21, od dana 28.02.2022.), jasno proizlazi (navodi se), cit.: „...u dijelu odluke kojom je naloženo tuženicima da naknade štetu s osnova izgubljene dobiti nema razloga o odlučnim činjenicama dok je u ostalom dijelu pravilna i zakonita.“, kao i, cit.: „...u odluci samo navedeno da se od listopada 2010. s pravom moglo očekivati da će se ishoditi uporabna dozvola, no nije jasno temeljem čega je sud prvog stupnja došao do tog zaključka... Iz svih navedenih razloga, prvostupanjski sud će u ponovljenom postupku provesti dokaze koje smatra potrebnim za utvrđivanje odlučnih činjenica potrebnih da bi se donijela odluka o dijelu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu štete zbog izgubljene dobiti a naročito na okolnost trenutka u kojem se moglo očekivati da će se izdati uporabna dozvola.“.

Dokaz: cit. presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda RH br. Pž-5140/21.

Dakle, drugostupanjski sud je ocijenio nespornim da je odluka prvostupanjskog suda pravilna i zakonita (zbog čega je u većem dijelu i potvrđena), a jedino što je ostalo sporno jest pitanje naknade štete s osnove izgubljene dobiti i to ne zato jer bi bilo sporno pravo Vjerovnika na isplatu izgubljene dobiti, već je prema ocjeni drugostupanjskog suda ostao nejasan i nedovoljno obrazložen samo dio od kojeg točno trenutka tužitelj (ovdje Vjerovnik) ima pravo na tu isplatu (a koji trenutak je vezan uz procjenu očekivanog datuma izdavanja uporabne dozvole).

Slijedom navedenog, utvrđenje prvostupanjskog Suda u obrazloženju Rješenja, o tome da drugostupanjski sud nije zauzeo stav kako tužitelj ne bi imao pravo na naknadu štete s osnove izmakle dobiti, nikako se ne može ocijeniti proizvoljnim, jer je razvidno i jasno da je drugostupanjski sud utvrdio nespornim navedeno pravo, a sporan je jedino trenutak nastanka toga prava, zbog čega je i dana uputa o provođenju dodatnih dokaza. Da je drugostupanjski Sud smatrao da takvo pravo ne postoji, tada bi zasigurno preinačio presudu i odbio tužbeni zahtjev, a ne vraćao na ponovni postupak.

III. U odnosu na navode, cit.: „Posljedično, i obrazlaganje prvostupanjskog suda glede ukupnih troškova te parnice je bez osnova i u najmanju ruku preuranjeno.“.

Vjerovnik ističe kako su i u tom dijelu navodi i tvrdnje Žalitelja u potpunosti neosnovane i paušalne, iz razloga što je odluka o troškovima parničnog postupka ukinuta u cijelosti, kako bi se o istome odlučilo u ponovljenom postupku kada cjelokupan postupak bude meritorno riješen.

Međutim, budući da je Vjerovnik već sada uspio (pravomoćno!) sa 87,50% tužbenog zahtjeva, čak i kada bi u preostalom dijelu tužbeni zahtjev bio u cijelosti odbijen, njegov uspjeh bi i dalje iznosio „čistih i sigurnih“ 75%. Uzimajući u obzir veliku vrijednost

predmeta spora, iznimno velik broj radnji (ročišta i podnesaka) koje su već do sada poduzete (a u slučaju nastavka postupka bilo bi ih poduzeto još i više!), jasno je da bi i u takvoj (za Vjerovnika najnepovoljnijoj) situaciji njemu u konačnici pripao parnični trošak u visini od (minimalno!) 54.647,41 EUR, a kako je to na vrlo jasan i detaljan način obrazložio prvostupanjski Sud u točkama 28. - 32. obrazloženja Rješenja.

Slijedom navedenog, evidentno je da ovakva procjena nije preuranjena, već je ona nepobitna i kao takva nije neizvjesna, jer prvostupanjski Sud je u obrazloženju Rješenja sačinio doslovno najotegotniju i za Vjerovnika najnepovoljniju moguću procjenu, u kojoj bi Vjerovnik bio u cijelosti odbijen s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva.

Dakle, budući da bi i u takvoj situaciji, koja bi se okončala sa za Vjerovnika najnepovoljnijim ishodom, istome nesporno pripalo 75% od zatraženog i priznatog troška parničnog postupka, a što prema toj najkonzervativnijoj procjeni iznosi minimalno 54.647,41 EUR, jasno je da sklapanje nagodbe na iznos od 53.528,00 EUR nije situacija koja bi bila protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika u smislu odredbe čl. 108. st. 1. Stečajnog zakona, već upravo suprotno.

Naime, budući da je ovo najkonzervativnija i za Vjerovnika najotegotnija procjena, postoji i ona koja je za Vjerovnika puno pozitivnija, a ta je da uspije s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva. U tom slučaju, Vjerovnik bi imao pravo i na isplatu zakonskih zateznih kamata koje obračunate do dana otvaranja stečajnog postupka (02.05.2023. godine) iznose 71.036,14 EUR te troškova postupka u 100% iznosu, a u tom slučaju radi se o iznosu od minimalno 117.500,00 EUR, a zasigurno i višem jer bi daljnjim vođenjem postupka nastajali i daljnji troškovi.

IV. U odnosu na navoda da Vjerovnik, cit.: „zloupotrebljava svoj status i principom apsolutnog majoriteta donosi odluku koja pogoduje isključivo njemu“.

Vjerovnik ističe kako je takav navod u potpunosti promašen i to primarno iz razloga što će Vjerovnik (a kako je to detaljno već obrazloženo u prethodnoj točki ovog podneska), bez obzira kako parnični postupak završi, imati pravo na naplatu dodatnog iznosa od cca 53.500,00 EUR.

Sklapanjem nagodbe na temelju donesene odluke skupštine vjerovnika, Vjerovnik se odriče potencijalnog potraživanja od 180.000,00 EUR i više, dakle, jedini kome zaista takva nagodba ide potencijalno na štetu, jest upravo ovdje Vjerovnik, dok se za sve ostale vjerovnike (uključujući i ovdje Žalitelje) apsolutno ništa ne mijenja.

Osim toga, nagodbom se smanjuju daljnji troškovi postupka (kako parničnog tako i stečajnog) koji bi neupitno nastali i koji bi se bespotrebno gomilali potencijalno i kroz period od nekoliko godina te se maksimalno ubrzava dovršetak cjelokupnog stečajnog postupka pa je stoga jasno da je ova nagodba u interesu svih vjerovnika, a odluka

donesena na skupštini jest ispravna i zakonita te nema govora o zlouporabi statusa niti se radi o bilo kakvom pogodovanju.

U konačnici, osim što je odluka izglasana potrebnom većinom glasova te što je i stečajni Sud potvrdio i jasno obrazložio kako nema razloga da se navedena odluka ukida jer se ne radi o bilo kakvom pogodovanju ili zlouporabi položaja, i sam stečajni upravitelj je na skupštini vjerovnika održanoj dana 06.12.2024. godine jasno naveo, cit.: „...*kako je sva imovina stečajnog dužnika unovčena pa je s obzirom na to predmetni postupak svrsishodno okončati na bilo koji način.*“.

V. Ukoliko netko od stečajnih vjerovnika u ovom postupku **zloupotrebljava taj svoj položaj** te čak štoviše, **namjerno i s intencijom odugovlači** ovaj stečajni postupak, a što sve ima i za rezultat daljnje povećanje troškova postupka (mjesečni troškovi knjigovodstva, daljnji troškovi stečajnog upravitelja, itd.) **onda su to upravo ovdje Žalitelji.**

Da se evidentno radi o zlouporabi položaja jasno je vidljivo ukoliko se u obzir uzme činjenica da Vjerovnik u ovom postupku već sada ima priznato potraživanje u iznosu od 288.359,85 EUR, dok Žalitelji imaju priznato potraživanje od (ukupno i zajedno!) 382,10 EUR pa je jasno da predmetna žalba kao niti cjelokupan interes ovdje Žalitelja nije naplata njihovih potraživanja od ukupno 382,10 EUR, već su razlozi potpuno drugačiji.

Žalitelji odugovlače ovaj stečajni postupak kako bi što više odužili za Vjerovnika postupak predaje i stupanja u posjed nekretnina koje je kupio na dražbi, ali i kako bi otežali ili čak onemogućili pribavu prometa po računima stečajnog dužnika i ostale dokumentacije vezane uz financijsko poslovanje stečajnog dužnika, što je Vjerovnik u ovom postupku već zatražio u više navrata te je i sam stečajni upravitelj zatražio od Suda pribavu navedenog podneskom od dana 27.11.2024. godine, a kojem prijedlogu su se Žalitelji izričito usprotivili i na ročištu radi diobe kupovnine održanom dana 06.12.2024. godine.

Naime, **bitno je za naglasiti da je Žalitelj Martina Baučić jedna od zakonskih zastupnika društva GEODATA d.o.o., dakle ovdje stečajnog dužnika, dok je Žalitelj trgovačko društvo ROZA PROJEKT j.d.o.o., osnovano od strane također zakonskog zastupnika društva GEODATA d.o.o. Darija Jakaše. Dakle, evidentno je da se ovdje radi o povezanim osobama i povezanim društvima.**

Razlog zbog kojeg su se Žalitelji usprotivili pribavi cjelokupne relevantne financijske i knjigovodstvene dokumentacije jest taj što još uvijek nije u cijelosti razjašnjeno (niti su se zakonski zastupnici stečajnog dužnika o tome očitovali) **temeljem kojih sve osnova je s računa stečajnog dužnika samo nekoliko dana prije blokade njegovih računa isplaćen ukupan novčani iznos od 842.097,41 kn (sada 111.765,53 EUR).**

Pritom je **potrebno posebno uzeti u obzir da se radi o novčanom iznosu koji je prethodno ustegnut s računa ovdje Vjerovnika na račun stečajnog dužnika dana 01.04.2022. godine** temeljem osnove za plaćanje br. Povrv-301/19, a **da bi cjelokupan taj novčani iznos ubrzo doslovno nestao s računa, s obzirom da je već dana**

27.04.2022. godine blokirani račun stečajnog dužnika od strane ovdje Vjerovnika temeljem osnove za plaćanje (presude) br. P-639/13 te u tom trenutku su svi računi stečajnog dužnika bili praktički „na nuli“.

Također, bitno je za naglasiti da navedeni novčani iznos od 111.765,53 EUR po svojoj visini predstavlja iznos koji je veći od ukupnih prihoda stečajnog dužnika u periodu od 2017. do 2021. godine, budući da je u tom periodu od pet godina stečajni dužnik uprihodio ukupno 696.400,00 kn (92.428,16 EUR).

Dokaz: Bilanca dužnika za period od 2017. do 2021. godine.

Da su upravo Žalitelji jedni od najzainteresiranijih da se ovaj stečajni postupak odugovlači i da se ne pribavlja daljnja financijska i knjigovodstvena dokumentacija jasno proizlazi iz činjenice da od ukupnog iznosa od 111.765,53 EUR koji je uplaćen na račun stečajnog dužnika dana 01.04.2022. godine, glavnina od navedenog iznosa (**cca 64.000,00 EUR**) je **u idućih nekoliko dana isplaćen upravo na račune ovdje Žalitelja, kao i ostalih zakonskih zastupnika stečajnog dužnika te drugih trgovačkih društava povezanih s tim zakonskim zastupnicima, a što je jasno vidljivo iz prometa po računu stečajnog dužnika za period od 01.04.2022. do 13.05.2022. godine**, koji promet je u međuvremenu pribavljen od strane stečajnog upravitelja te iz tablice s navedenim uplatama, datumima i opisom plaćanja.

Dokaz: cit. promet po računu stečajnog dužnika s označenim novčanim transakcijama i tablica.

Pritom se i dodatno ističe kako su stečajni dužnik, kao i svi zakonski zastupnici dužnika, bili izričito pozvani putem e-maila da dobrovoljno podmire dugovanje temeljem presude br. P-639/13.

Dokaz: cit. e-mail.

Budući da su svi zakonski zastupnici stečajnog dužnika odgovorni za poslovanje društva i imali su sva potrebna saznanja, no unatoč tome su raspolagali navedenom imovinom (novcem na računu) društva (stečajnog dužnika) netom prije nego je blokirani račun dužnika i to isplata na svoje privatne tekuće račune i/ili na račune povezanih trgovačkih društava, došlo je do povrede odredbe čl. 20.a Stečajnog zakona (dalje u tekstu: SZ), kojim je propisana obveza uprave društva da se u slučaju vjerojatnosti nastanka nesposobnosti za plaćanje uzmu u obzir interesi vjerovnika, poduzmu mjere kojima bi se izbjegla nesposobnost za plaćanje te da se izbjegn timerne radnje kojima se ugrožava održivost poslovanja.

Slijedom navedenog, evidentno je da se **radi o radnjama koje su poboine iz razloga što je došlo do namjernog oštećenja vjerovnika, a kako to jasno, detaljno i izričito propisuje čl. 202. SZ-a te upravo činjenica da će, u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva, ovdje Žalitelji biti ti koji će biti dužni vratiti u stečajnu masu sve imovinske**

koristi koje su stekli po osnovi pobijanih radnji, jasan je njihov interes za odugovlačenjem ovog stečajnog postupka i upravo je to razlog zbog kojeg ovdje Žalitelji, a ne Vjerovnik, zlorabe svoj položaj stečajnih vjerovnika i čine sve kako bi odugovlačili i opstruirali ovaj stečajni postupak, uzimajući u obzir relativno kratke zakonom propisane rokove za podnošenje tužbi radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika (dvije godine od dana otvaranja stečajnog postupka).

Pritom je potrebno i posebno naglasiti da je upravo glavnina iznosa od 111.765,53 EUR (koji iznos je uplaćen na račun stečajnog dužnika dana 01.04.2022. godine, no ubrzo je gotovo u cijelosti „nestao“, samo nekoliko dana prije blokade tog računa) isplaćena na privatne račune zakonskih zastupnika društva i žiro račune prethodno navedenih trgovačkih društava koja su povezana s tim zakonskim zastupnicima o čemu se u prilogu dostavlja i tablica s navedenim uplatama, datumima i opisom plaćanja.

Dokaz: cit. tablica te uvid u promet po računu stečajnog dužnika za period od 01.04.2022. do 13.05.2022. godine, a koji je također dostavljen u prilogu ovog odgovora na žalbu.

VI. Slijedom svega prethodno iznesenog, budući da su u potpunosti neosnovani svi navodi Žalitelja izneseni u žalbi protiv Rješenja te je evidentno da jedini koji imaju interes za daljnjim odugovlačenjem ovog stečajnog postupka su ovdje Žalitelji, predlaže se da nadležni Visoki trgovački sud RH u najkraćem roku odluči o žalbi na način da istu odbije kao u cijelosti neosnovanu.

ARGAT d.o.o.,
po punomoćniku